

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., R., t. č. vo väzbe L., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., T., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2007 doručená sťažnosť J. B., R., t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 47 ods. 2 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007

a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T., Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru ekonomickej kriminality (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP-23/OEK-TN-2006 zo 14. marca 2007 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) s poukazom na § 138 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečin porušovania práv k ochrannej známke, označeniu pôvodu výrobku a obchodnému menu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 281 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 40/2007 zo 17. marca 2007 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tpo 22/2007 z 10. apríla 2007 zamietol.

Dňa 25. mája 2007 bolo Krajskej prokuratúre v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) doručené podanie sťažovateľa označené ako „(...) *ponuka peňažnej záruky na prepustenie z väzby v prípravnom konaní podľa § 81 TP*“, ktoré krajská prokuratúra 4. júna 2007 predložila so svojím stanoviskom okresnému súdu ako žiadosť o prepustenie z väzby, ktorej nevyhovela.

Okresný súd podanie sťažovateľa posúdil ako „*návrh na nahradenie väzby peňažnou zárukou*“, o ktorom uznesením č. k. 0 Tp 73/2007-15 na verejnom zasadnutí 20. júna 2007 rozhodol tak, že „*žiadosť*“ sťažovateľa „*na prepustenie z väzby zamietá*“ a „*súd neprijíma ponúknutú peňažnú záruku ako náhradu za väzbu*“.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 6 Tpo 51/2007-28 z 19. júla 2007 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «(...) Po vznesení obvinenia Okresný súd v Trenčíne uznesením zo dňa 17. 3. 2007 ma počnúc zadržaním 13. 3. 2007 vzal do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Už vtedy obhajoba v sťažnosti namietala, že skutok uvedený vo vznesení obvinenia nie je ničím podložený a nie sú dané ani dôvody väzby, lebo nemám možnosť v podnikaní pokračovať a neboli preukázané žiadne skutočnosti, že by som sa snažil konanie ovplyvňovať.

Táto sťažnosť bola Krajským súdom v Trenčíne zamietnutá a v ďalšom konaní bola mojím obhajcom odmietnutá akákoľvek možnosť nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, čo bolo umožnené až môjmu obhajcovi JUDr. J. T. , a to až dňa 2. 7. 2007, teda takmer 4 mesiace po mojom zadržaní a vzatí do väzby. (...)

Pri nahliadnutí do spisu môj obhajca zistil, že vznesenie obvinenia bolo nezákonné, lebo v čase vznesenia obvinenia nebolo preukázané, že sa stal trestný čin, lebo ešte pri nahliadnutí do spisu neboli zabezpečené relevantné dôkazy nasvedčujúce dôvodnému podozreniu zo skutku, pre ktorý som stíhaný.

Nahliadnutiu do spisu predchádzala ponuka peňažnej záruky na prepustenie z väzby, podaná mojím obhajcom 25. 5. 2007, kedy nebolo možné argumentovať na základe znalosti spisu, pretože obhajobe nebolo umožnené sa so spisom oboznámiť a vyvracať tvrdenia polície a prokuratúry, ktoré si osvojovali aj súdy. V tomto návrhu obhajoba poukázala na moje práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a poukazovala na to, že od vzatia do väzby uplynula určitá doba, za ktorú bolo možné preveriť moju obhajobu, pričom bolo zdôraznené, že v mojom prípade ide o bezúhonnú osobu a charakter údajnej trestnej činnosti nemôže byť dôvodom na to, aby súd nestanovil príslušnú kauciu a neprepustil ma z väzby.

K návrhu na ponúknutie peňažnej záruky, ktorý bol podaný cestou Krajskej prokuratúry v Trenčíne, sa krajská prokuratúra vyjadrila ako k návrhu na prepustenie z väzby tak, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. trvajú, lebo vo veci je potrebné vykonať znalecké dokazovanie a výsluchy svedkov, stým že z taktických dôvodov neboli vykonané konfrontáciami medzi mnou a predajcami náhradných dielov v Č., ale že

inak prebieha vyšetovanie plynulo, z čoho je teda zrejmé, že keďže vyšetovanie pokračuje, mohol by som vykonávať kolúzne aktivity.

Ďalej prokuratúra tvrdila, že som údajne páchal trestnú činnosť dlhší čas, čím som si mal zabezpečovať nadštandardné príjmy, z čoho vyplýva dôvod väzby podľa § 71 ods. 1, písm. c) Tr. por.

Okresný súd v Trenčíne až 20. 6. 2007 teda takmer mesiac po podaní návrhu s ponukou peňažnej záruky vo veci vykonal verejné zasadnutie a tak ako prokurátor ani súd sa otázkou ponúknutej peňažnej záruky vôbec nezaoberal. V podstate súd rozhodol uznesením o tom, že sa moja „žiadosť o prepustenie z väzby“ zamietla. Nevieť o akej žiadosti súd rozhodoval, lebo som žiadnu žiadosť o prepustenie z väzby nepodal a ani z odôvodnenia uznesenia súdu to nemožno ustáliť, pretože uznesenie sa zmiňuje o tom, že 4. 6. 2007 bola súdu postúpená od Krajskej prokuratúry Trenčín žiadosť právneho zástupcu obvineného o prepustenie z väzby a ponúknutá náhrada väzby peňažnou zárukou. Tvrdenie súdu, že bola podaná žiadosť o prepustenie z väzby je nepravdivé a vyplýva asi až z toho, že si súd až na verejnom zasadnutí uvedomil, že predmetom verejného zasadnutia nieje žiadosť o prepustenie z väzby, ale ponuka peňažnej záruky.

Mám za to, že napriek tomu bolo povinnosťou súdu skúmať aj dôvodnosť väzby.

Jedným z predpokladov dôvodnosti väzby je existencia dôvodného podozrenia tak, že toto je reálne dané a existujú dôkazy, že bol spáchaný trestný čin a existuje dôvodné podozrenie voči určitej osobe.

Zo spisu, ktorý mal súd k dispozícii, reálnosť dôvodného podozrenia voči mojej osobe pre spáchanie trestného činu podľa § 233 Tr. zák. dokonca podľa odseku 5 tohto ustanovenia zákona alebo reálnosť spáchania trestného činu podľa § 281 Tr. zák. nijako preukázaná nebola. (...)

Napriek tejto skutočnosti, hneď po mojom zadržaní bola moja vec medializovaná (...).

Tvrdím, že tento mediálny tlak má prekryť nedostatok dôkazov, účelové vznesenie obvinenia a účelovú väzbu a je hrubým zásahom do mojich základných ľudských práv. (...)

Rozhodnutie súdu o neprijatí záruky a o zamietnutí údajnej žiadosti o prepustenie z väzby som napadol prostredníctvom obhajcu sťažnosťou, podanou 2. 7. 2007, pričom som konštatoval, že som nepožiadaval o prepustenie z väzby, ale iba ponúkal peňažnú záruku na

prepustenie, pričom som argumentoval na základe nahliadnutia do spisu, že nebolo preukázané, že sa skutok stal (...).

Krajský súd v Trenčíne o sťažnosti rozhodoval až 19. 7. 2007 a uznesenie, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne, bolo doručené môjmu obhajcovi až 6. 8. 2007, teda 75 dní potom, čo môj obhajca v mojom mene ponúkol peňažnú záruku na moje prepustenie z väzby. Tvrším, že táto lehota o rozhodovaní o väzbe nie je primeraná, za čo evidentne zodpovedá štát.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení uznesenia tvrdí, že preskúmal na neverejnom zasadnutí správnosť výrokov napadnutého uznesenia Okresného súdu v Trenčíne, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom. Tvrdí, že som naďalej podozrivý zo skutku tak, ako som stíhaný, a že doterajším vyšetrovaním toto podozrenie rozptýlené nebolo. (...) Tiež poukázal na to, že ide o podozrenie z rozsiahlej trestnej činnosti ako na to Okresný súd v Trenčíne správne poukázal vo svojom rozhodnutí. Pokiaľ ide o ponúknutie peňažnej záruky poukázal na to, že som dôvodne podozrivý, údajne trvajú dôvody väzby a preto nemožno peňažnú záruku prijať.

Ako som už vyššie uviedol, súdy sa vôbec nezaoberali argumentáciou obhajoby vo vzťahu k trestnému stíhaniu a dôvodov väzby a nepreverovali spis z hľadiska reálnej existencie dôvodného podozrenia, pričom vychádzali jedine z tvrdenia účastníka konania, teda prokuratúry, keď si doslovne osvojili argumentáciu v každom štádiu rozhodovania o väzbe, hoci tvrdenia prokuratúry ako účastníka konania nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a v spise predloženom súdom na rozhodovanie.

Tým porušili ustanovenie čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 (pri trestnom stíhaní) rovní. Tým porušili zároveň čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnení akéhokoľvek trestného obvinenia vzneseného proti nemu.

Tým, že v konaní pri rozhodovaní o mojich sťažnostiach vo veci väzby konali orgány činné v trestnom konaní a súd neprimerane dlho, porušili ustanovenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého mám právo, aby sa moja vec prerokúvala bez zbytočných prieťahov. A zároveň tým porušili aj moje práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Tým, že som bol zatknutý za okolností, kedy reálnosť obvinenia vzneseného proti mne nebola podložená dôkazmi, došlo k porušeniu môjho ústavného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, pričom toto porušenie mojich práv pretrvávalo pri všetkých rozhodovaniach súdov, keď neskúmali podmienky dôvodnosti mojej väzby.

Tým, že súdy odmietli prijať ponúknutú peňažnú záruku na moje prepustenie a odmietli stanoviť jej výšku, porušili ustanovenia čl. 5 ods. 3 Dohovoru, lebo odmietnutie prijatia záruky tvrdením, že existujú dôvody väzby je popretím môjho základného práva nahradiť väzbu peňažnou zárukou. (...)

Mám za to, že proti mne nie je vedený spravodlivý proces v zmysle citovaných ustanovení Ústavy SR a dohovoru a tým boli porušené moje základné práva. Poukazujem najmä na to, že moje právo:

1. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a moje právo na rovnosť v konaní pred zákonom bolo porušené tým, že nebola dodržaná tzv. rovnosť zbraní, lebo mojej obhajobe nebolo umožnené po dlhú dobu oboznámiť sa s dôkazmi, na ktorých bolo založené obvinenie proti mojej osobe a rozhodovanie a vyšetrovanie mojej veci trvá neprimerane dlho.

2. namietam zaujatosť súdu v konaní proti mne porušením nestrannosti a rovnosti v konaní, pretože súd akceptoval predovšetkým argumenty orgánov činných v trestnom konaní a to za okolnosti, že moja vec bola medializovaná, pričom som bol vykreslený ako zločinec.

3. namietam jednak nestrannosť súdu pri rozhodovaní o mojej väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, lebo súdy neskúmali reálnosť obvinenia vedeného proti mne a najmä namietam porušenie čl. 5 ods. 3 Dohovoru tým, že moje právo nahradiť väzbu zárukou bolo odmietnuté trvaním, že dôvody väzby trvajú.

Mám za to, že Krajský súd v Trenčíne svojim právoplatným uznesením zapríčinil, že vyššie uvedené porušovanie mojich základných práv v predchádzajúcom konaní nebolo napravené, namietanými skutočnosťami a argumentáciou mojej obhajoby sa riadne nezaoberal a teda spôsobil nespravodlivosť procesu vedeného proti mne a neodstránil porušovanie ľudských práv vo vzťahu k mojej osobe ako som ich citoval.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/07 a Okresný súd v Trenčíne v konaní pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 porušili čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR tým, že v konaní proti sťažovateľovi nekonali nestranne, bez zbytočných prietahov, lebo sa nevysporiadali s argumentmi obhajoby pokiaľ ide o nezákonnosť vznesenia obvinenia a dôvodnosť väzby ako aj nedôvodne odmietli možnosť sťažovateľa byť prepustený z väzby na kauciu, čím zapríčinili, že jeho záležitosť nebola spravodlivo a zákonne rozhodnutá.

2. J. B. Ústavný súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume určenej súdom, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. T. do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

V prípade, že Ústavný súd SR rozhodne nálezom, že boli porušené základné práva sťažovateľa ako je vyššie uvedené, navrhujem,

1. aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 2 zákona o Ústavnom súde zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne a Okresného súdu v Trenčíne napadnuté sťažnosťou,

2. aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona o Ústavnom súde zakázal porušovanie základného práva alebo slobody sťažovateľa,

3. podľa § 56 ods. 6 zákona o Ústavnom súde vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

V prvom rade treba poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a v súvislosti s tým konaním (postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv [čl. 17 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] a v iných konaniach, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

1. K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia čl. 47 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy. Z obsahu sťažnosti však nevyplýva čím, resp. akým konaním sa okresný súd a krajský súd mali v napadnutých konaniach dopustiť porušenia označeného základného práva. Sťažovateľ teda neuviedol žiaden argument na podporu jeho požiadavky vysloviť ním požadované porušenie základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy. Ústavný súd uvádza, že len tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva

alebo slobody bez konkrétneho zdôvodnenia, čím, resp. akým postupom malo k jeho porušeniu dôjsť, nepostačuje na to, aby ústavný súd jeho porušenie vyslovil. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie náležitostí predpísaných zákonom.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že z čl. 47 ods. 2 ústavy vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy. Z úvodných ustanovení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení (najmä § 1 ods. 1 a § 2) vyplýva, že na poskytovanie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2 ústavy sú povolani predovšetkým advokáti. Advokáti sú pri výkone advokácie oprávnení na zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, **obhajobu v trestnom konaní**, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správu majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci (právne služby). Inak povedané, výkonom advokátskeho povolania a realizáciou právnych služieb sa tak napĺňa základné právo fyzických a právnických osôb na právnu pomoc zakotvené v ústave (čl. 47 ods. 2).

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol: „*Nahliadnutiu do spisu predchádzala ponuka peňažnej záruky na prepustenie z väzby na slobodu, **podaná mojim obhajcom** 25. 5. 2007 (...). Rozhodnutie súdu o neprijatí záruky a o zamietnutí údajnej žiadosti o prepustenie z väzby **som napadol prostredníctvom obhajcu sťažnosťou** (...). Krajský súd v Trenčíne o sťažnosti rozhodoval až 19. 7. 2007 a uznesenie, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne, bolo **doručené môjmu obhajcovi** až 6. 8. 2007 (...)*“. Z príloh sťažnosti ďalej vyplýva, že podanie z 25. mája 2007 označené ako „*Obvinený J. B. – ponuka peňažnej záruky na prepustenie z väzby v prípravnom konaní podľa § 81 TP*“ podal na krajskú prokuratúru sťažovateľ zastúpený advokátom JUDr. J. T. Rovnako to bolo v prípade podania sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 73/2007 z 20. júna 2007. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia okresného súdu vyplýva: „*Na verejnom zasadnutí **obhajca obvineného** JUDr. J. T. predniesol návrh na prepustenie obvineného J. B. z väzby* (...)*“*. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 51/2007 z 19. júla 2007 vyplýva:

„Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť obvinený J. B., ktorú odôvodnil písomne prostredníctvom svojich obhajcov JUDr. Š. M. a JUDr. J. T.“

Je nepochybné, že sťažovateľ v napadnutých konaniach pred všeobecnými súdmi bol zastúpený advokátom, ktorý mu bol povinný poskytnúť primeranú právnu pomoc v prebiehajúcich konaniach. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, v danom prípade sťažovateľovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc. Túto povinnosť si okresný súd a krajský súd zodpovedajúcim spôsobom splnili, preto medzi sťažovateľom tvrdeným porušením základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy a postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach nie je príčinná súvislosť, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti tvrdí, že všeobecné súdy porušili jeho základné právo na rovnosť účastníkov konania zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy tým, že sa pri rozhodovaní o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a neprijatí ním ponúkutej peňažnej záruky nezaoberali argumentáciou sťažovateľa a jeho obhajcu, ale vychádzali iba z tvrdení krajskej prokuratúry, ústavný súd poukazuje na to, že čl. 47 ods. 3 ústavy sa vzťahuje spravidla na súdne konanie vo veci samej. Rozhodovanie o väzbe vrátane rozhodovania o ponechaní vo väzbe a neprijatí peňažnej záruky nie je rozhodovaním vo veci samej. Princípy spravodlivého súdneho konania pri rozhodovaní o väzbe sú súčasťou čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti by musel ústavný súd túto časť sťažnosti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že všeobecné súdy v napadnutých konaniach proti sťažovateľovi nekonali nestranne a bez zbytočných prietáhov, zároveň

tvrdí, že sa nevysporiadali s argumentmi obhajoby, pokiaľ ide o nezákonnosť vznesenia obvinenia a dôvodnosť väzby, čím došlo k tomu, že sťažovateľova záležitosť nebola spravodlivo a zákonne rozhodnutá.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie uvedených práv postupom okresného súdu v konaní o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby a o neprijatí ponúknutej peňažnej záruky ako náhrady za väzbu a postupom krajského súdu v konaní o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým sa nevyhovelo jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a ktorým sa súčasne rozhodlo o neprijatí peňažnej záruky. Sťažovateľom označené články ústavy a dohovoru však zakotvujú práva všeobecnej povahy, o porušení ktorých sa dá uvažovať v prípade trestného konania, v rámci ktorého sa rozhoduje vo veci samej o trestnom obvinení konkrétnej osoby (obdobne napr. III. ÚS 126/05). V prípade, ak ide o námietky týkajúce sa trestného procesu a bezprostredne súvisiace s osobnou slobodou jednotlivca, teda o námietky vyžadujúce preskúmanie zákonnosti väzby (v prípadoch vzatia do väzby, návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby, žiadosti o prepustenie z väzby a pod.), tieto skutočnosti možno skúmať z hľadiska špeciálnych ustanovení, ktorými sú čl. 17 ústavy alebo čl. 5 dohovoru, nie však čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo viacerých prípadoch poukázal na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu, prípadne čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 135/04, III. ÚS 108/06).

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ namietal neprimeranú dĺžku konania o prijatí, resp. neprijatí návrhu na zloženie peňažnej záruky, jeho námietky by ústavný súd mohol skúmať, ale len z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sú vo vzťahu k základným právam zakotveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v pomere špeciality (III. ÚS 386/06).

S prihliadnutím na doterajšiu judikatúru ústavného súdu a na skutočnosť, že sťažovateľ je zastúpený právnym zástupcom, od ktorého sa očakáva podanie kvalifikovanej sťažnosti, ako aj vzhľadom na to, že v tejto sťažnosti sťažovateľ nenamietal porušenie relevantných práv postupom a rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru, že nezistil príčinnú súvislosť medzi uvedeným postupom a rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci a namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol na predbežnom prerokovaní pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 3 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007

3.1 V časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007, v ktorom uznesení z 20. júna 2007 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie väzby a neprijal ním ponúknutú peňažnú záruku ako náhradu za väzbu, nie je v zmysle princípu subsidiarity vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy daná právomoc ústavného súdu. Proti rozhodnutiu okresného súdu mal sťažovateľ možnosť podať sťažnosť, ktorú aj využil. Vzhľadom na to, že sťažovateľ mal na ochranu svojich práv k dispozícii účinný právny prostriedok v systéme všeobecných súdov, ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

3.2 Porušenie práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007 vidí sťažovateľ v tom, že všeobecné súdy nedôvodne odmietli možnosť sťažovateľa byť prepustený z väzby na „kauciu“, čím zapríčinili, že jeho záležitosť nebola spravodlivo a zákonne rozhodnutá.

Z doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by

tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. februára 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. júna 2001).

Pokiaľ ide o výklad samotného pojmu „záruka“ v zmysle čl. 5 ods. 3 dohovoru, z doterajšej judikatúry treba vyvodiť, že má autonómny obsah, ktorý je nezávislý od terminológie používanej vo vnútroštátnom práve. Zárukou treba rozumieť akýkoľvek prostriedok prípustný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účasť obvineného na pojednávaní. Spravidla ide o peňažnú záruku (kauciu), ale aj o iné formy záruk, napríklad odovzдание cestovného pasu (Stögmüller c. Rakúsko z 10. novembra 1969), stanovenie povinnosti mať stále bydlisko, hlásiť sa v pravidelných intervaloch atď.

Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. So súhlasom obvineného môže peňažnú záruku zložiť aj iná osoba, ale pred jej prijatím musí byť oboznámená s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, v ktorých sa nachádza dôvod väzby.

Podľa § 81 ods. 2 Trestného poriadku s prihliadnutím na osobu a majetkové pomery obvineného alebo toho, kto za neho zloženie peňažnej záruky ponúka, na povahu spáchaného činu a výšku spôsobenej škody rozhodne súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie

a) o výške peňažnej záruky a spôsobe jej zloženia; súčasne môže obvinenému uložiť splnenie primeraných povinností a dodržanie obmedzení, alebo

b) že ponuku peňažnej záruky neprijíma.

Hoci Trestný poriadok možnosť nahradenia väzby prijatím peňažnej záruky v prípade väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) nepripúšťa, ustanovenie druhej vety čl. 5 ods. 3 dohovoru to umožňuje. Bolo preto povinnosťou všeobecných súdov pri rozhodovaní o alternatívnej žiadosti sťažovateľa namiesto ustanovenia § 81 ods. 1 Trestného poriadku aplikovať čl. 5 ods. 3 druhú vetu dohovoru, keďže toto ustanovenie zabezpečuje väčší rozsah základného práva. Zároveň to znamená, že všeobecné súdy mali alternatívnu žiadosť sťažovateľa meritórne preskúmať. K čomu napokon aj došlo.

Článok 5 ods. 3 dohovoru nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby (I. ÚS 239/04, II. ÚS 38/05).

V tejto súvislosti je ústavný súd oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval právo sťažovateľa na podanie žiadosti o nahradenie väzby peňažnou zárukou, či o ponuke peňažnej záruky rozhodol a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré napokon viedli k neprijatiu peňažnej záruky. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich neprijatie ponuky peňažnej záruky a ponechaním obvineného vo väzbe. Takisto platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Tpo 51/2007 z 19. júla 2007 uviedol:

„(...) Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu v Trenčíne sa tiež zaoberal s návrhom ponúknuť peňažnej záruky ako náhradu za väzbu manželkou obvineného S. B. Ponúknutú peňažnú záruku ako náhradu za väzbu neprijal s odôvodnením, že naďalej v prípade prepustenia obvineného na slobodu je daná reálna obava, že obvinený by maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie ovplyvňovaním doteraz

nevypočutých svedkov, pričom zo zabezpečených dôkazov je preukázané, že páchal trestnú činnosť dlhší čas, o čom svedčia zaistené doklady pri domovej prehliadke k prakticky neexistujúcim traktorom, čo zakladá reálnu obavu, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti a z týchto dôvodov dospel k záveru, že ponúknutá peňažná záruka ani v relatívne vysokej sume 250.000,- Sk nie je reálnou zárukou toho, že by po prepustení z väzby zo strany obvineného nedochádzalo k mareniu ďalšieho vyšetrovania, resp. že by nepokračoval ďalej v trestnej činnosti. (...)

Krajský súd v Trenčíne po preskúmaní spisového materiálu a v ňom založených doposiaľ vykonaných dôkazov dospel k totožnému záveru ako okresný súd, že obvinený J. B. je naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného trestného zločinu legalizácie z príjmu z trestnej činnosti v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a prečinu porušovania práv k ochrannej známke, označeniu pôvodu výrobku a obchodnému menu podľa § 281 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe ako je to uvedené v uznesení vyšetrovateľa o jeho stíhaní zo 14. 3. 2007, pričom toto podozrenie doposiaľ produkovanými dôkazmi nebolo rozptýlené. Je nesporne preukázaná dôvodnosť podozrenia, že obvinený z náhradných dielov zadovážených inou trestnou činnosťou zhotovoval traktory, ktoré neoprávnene označoval obchodným menom firmy Z. a takto vyhotovené traktory po sfalšovaní alebo pozmenení identifikačných a výrobných čísiel alebo po použití pôvodných čísiel motora a karosérie iného motorového vozidla a zabezpečení ich prvotného zaevidovania na svoju osobu alebo osobu blízkeho príbuzného do evidencie dopravného inšpektorátu PZ v B. tieto následne predával pod značkou Z. ďalším osobám bez predpísanej homologizácie a splnenia ďalších zákonom stanovených podmienok na stavbu a následné prevádzkovanie motorových vozidiel na pozemných komunikáciách. Tieto skutočnosti sú plne podložené dôkazmi, ktoré boli zadovážené v rámci vykonaných domových prehliadok a tiež vyplývajú z jednotlivých výpovedí vypočutých svedkov – M. Ž., J. B. a O. M. Taktiež zo spisového materiálu vyplýva, že v danom prípade ide o rozsiahlu trestnú činnosť, do ktorej páchania bol zapojený väčší okruh ľudí podieľajúcich sa na jednotlivých fázach trestnej činnosti ako je dôvodné podozrenie z nelegálneho zadovážovania náhradných dielov a ich použitia na repasáciu traktorov a následného prihlásenia týchto traktorov na príslušnom dopravnom inšpektoráte v rozpore so zákonnými normami upravujúcimi prevádzkovanie motorových vozidiel na pozemných komunikáciách.

Tiež je potrebné poukázať, že ide o podozrenie z rozsiahlej trestnej činnosti, ktorej objasnenie vyžaduje množstvo vyšetrovacích úkonov tak ako na ne správne poukázal okresný súd vo svojom rozhodnutí.

Krajský súd sa taktiež plne stotožnil správnym názorom okresného súdu, že u obvineného J. B. naďalej trvajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., pre ktoré bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. 3. 2007, sp. zn. 0 Tp 40/07. S poukazom na vyššie uvedené skutkové a právne závery k podozreniu zo spáchania trestnej činnosti obvineným J. B. (...) vzhľadom na jej rozsah a zložitosť objasňovania, pri ktorej je nutné vypočítať ďalších do úvahy prichádzajúcich spolupáchateľov, ktorí sa podieľali na tejto trestnej činnosti ako aj svedkov, ktorí môžu objasniť spôsob páchania tejto trestnej činnosti u obvineného naďalej pretrvávajú kolúzne dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Tieto kolúzne dôvody väzby vychádzajú z obavy možných negatívnych aktivít v konaní obvineného v prípade, že by bol prepustený z väzby na slobodu ovplyvňovaním svedkov a listinných dôkazov by maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Taktiež zo záverov doposiaľ vykonaných dôkazov vo vyšetrovaní vo vzťahu k trestnej činnosti, z ktorej je dôvodne podozrivý obvinený J. B. je možné vyvodiť záver, že u obvineného naďalej pretrvávajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. s poukazom na rozsah páchanej trestnej činnosti ako aj jej dlhodobosť, ktoré skutočnosti sú plne podložené dôkazmi zabezpečenými pri domovej prehliadke obvineného.

Krajský súd aj v prípade ponúknutej peňažnej záruky manželkou obvineného J. B. S. B. si plne osvojil právne závery okresného súdu, ktorý ponúknutú peňažnú záruku ako náhradu za väzbu obvineného neprijal. Okresný súd správne skonštatoval vo vzťahu k možnosti prijatia ponúknutej peňažnej záruky, že táto nie je reálnou zárukou toho, že by po prepustení obvineného z väzby nedochádzalo k mareniu ďalšieho vyšetrovania zo strany obvineného a že by obvinený nepokračoval v ďalšej trestnej činnosti rovnakého alebo obdobného charakteru s odkazom na vyššie rozvedené úvahy vo vzťahu k trestnej činnosti z ktorej je obvinený J. B. dôvodne podozrivý a ktoré podozrenie doposiaľ nebolo vykonanými dôkazmi rozptýlené a tiež vo vzťahu právnych úvah o dôvodoch ďalšieho trvania väzby obvineného podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Pokiaľ ide o neprijatie peňažnej záruky sudcom pre prípravné konanie okresného súdu tento rozhodol vecne správne. Vo výroku svojho rozhodnutia o jej neprijatí mal správne použiť ustanovenie § 81

ods. 2 písm. b) Tr. por. a nie § 81 ods. 1 Tr. por, ktoré pochybenie sudcu pre prípravné konanie však nemá za následok negatívneho právneho posúdenia jeho rozhodnutia, nakoľko rozhodol o neprijatí ponúknutej peňažnej záruky vecne správne. Ustanovenie § 81 ods. 1 Tr. por. predpokladá rozhodovanie o väzbe obvineného po tom ako obvinený zložil peňažnú záruku. Ustanovenie § 81 ods. 2 písm. b) Tr. por. právne rieši situáciu, kedy obvinený alebo iná osoba ponúka zloženie peňažnej záruky ako náhradu za väzbu obvineného a o ktorej rozhodne súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie dvoma spôsobmi, t. j. že podľa písm. a) rozhodne o výške peňažnej záruky a spôsobe jej zloženia a podľa písm. b), že ponuku peňažnej záruky neprijme.“

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočne odôvodnil existenciu skutočností, pre ktoré neprijal ponúknutú peňažnú záruku. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že sa všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali všetkými ním uvádzanými argumentmi, je potrebné uviesť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov prerokúvanej veci uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj druhostupňového), ktoré dostatočne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na náležité odôvodnenie rozhodnutia v konaní vo väzobnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu spĺňa záruky zakotvené v čl. 5 ods. 3 dohovoru. Sťažnosť je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

4. K ďalším námietkam k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 73/2007 a k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 51/2007

Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv aj tým, že všeobecné súdy nekonali nestranne, lebo sa nevysporiadali s argumentmi obhajoby, pokiaľ ide o nezákonnosť vznesenia obvinenia.

Ústavný súd predovšetkým uvádza, že predmetom sťažovateľom označených konaní okresného súdu a krajského súdu bolo rozhodovanie o nahradení väzby poskytnutím peňažnej záruky, a nie konanie o zákonnosti vznesenia obvinenia, ktorého sa sťažovateľ mal možnosť domáhať v inom konaní postupom v zmysle ustanovení Trestného poriadku, t. j. proti uzneseniu vyšetrovateľa bol sťažovateľ oprávnený podať sťažnosť, o ktorej rozhoduje nadriadený orgán, ktorým je prokuratúra.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom namietané porušenie základných práv nie je v príčinnej súvislosti s postupom všeobecných súdov, preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2008